

Pravé křesťanství — Část I: Bůh Stvořitel

37. 1. *Bůh je Láska sama a Moudrost sama. Tato dvojice tvoří Jeho Podstatu.* Vše nekonečné v Bohu a vše nekonečné vyzařující z Boha se vztahuje ke dvěma podstatám: lásce a moudrosti. To viděli již naši nejstarší prapředkové. V následujících epochách se však lidé svými myslimi takříkajíc odvrátili od nebe a upadli natolik do světských a tělesných zájmů, až tento vztah přestali být schopni vidět. Začali zapomínat, co to je láska ve své podstatě a moudrost ve své podstatě. Nevěděli již, že láska nemůže existovat bez formy a že působí ve formách a skrze ně.

Bůh je absolutní a jediná, a proto i prvotní substance a forma, jejíž podstatou je láska a moudrost. Skrze Něj bylo učiněno vše, co učiněno je [Jan 1,3]. Plyne z toho, že Bůh stvořil vesmír s každou jeho jednotlivostí z lásky prostřednictvím moudrosti. Božská láska společně s božskou moudrostí je proto přítomna v každém jednotlivém stvořeném objektu. Láska navíc není pouze podstatou, která všechny věci tvoří, ale také je sjednocuje a spojuje, a tak je láska silou, která vše stvořené udržuje ve spojení.

43. *Podstatou lásky je milovat druhé mimo sebe, přát si sjednotit se s nimi a činit je šťastnými ze sebe.* Dvě věci – láska a moudrost – tvoří Podstatu Boha. Jsou však tři věci, které tvoří podstatu Jeho lásky: milovat druhé mimo sebe, přát si sjednotit se s nimi a činit je šťastnými ze sebe. Tytéž tři věci tvoří i podstatu Jeho moudrosti, neboť v Bohu jsou láska a moudrost sjednoceny, jak bylo ukázáno výše. Láska tyto věci chce a moudrost je uskutečňuje.

Prvá podstata, kterou je milovat druhé mimo sebe, je v Bohu vyjádřena láskou k celému lidstvu. A jelikož kdo miluje cíl, miluje také prostředky, Bůh z této lásky miluje i vše ostatní, co stvořil, protože to jsou prostředky.

Všichni lidé a všechny věci ve vesmíru jsou mimo Boha – protože jsou konečné, a Bůh je nekonečný. Boží láska dosahuje a šíří se nejenom na dobré lidi a dobré věci, ale i na zlé lidi a zlé věci. Šíří se nejenom na lidi a věci, které jsou v nebi, ale i na ty v pekle; tedy nejenom na Michaela a Gabriela, ale i na ďábla a satana – neboť Bůh je všude a od věčnosti do věčnosti stejný. Říká, že nechává slunce vycházet nad dobrými i zlými a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé (Mt 5,45).

Ale navzdory tomu zlí lidé jsou dále zlí a zlé věci jsou dále zlé. Důvod je v nich samých – v tom, že nepřijímají Boží lásku takovou, jaká skutečně a ve své vnitřní podstatě je, ale přijímají ji podle svého vlastního charakteru – podobně jako trny a bodláky přijímají teplo od slunce a déšť z nebe.

Druhá podstata Boží lásky, kterou je přát si sjednotit se s druhými, je vyjádřena Jeho spojením s nebem andělů, s církví na zemi, s každým jednotlivcem v církvi a se vším dobrým a pravdivým, co vstupuje do člověka a do církve a vytváří je. Kromě toho láska jako taková není nic jiného než úsilí o spojení. Aby tedy tato podstata božské lásky mohla být naplněna, Bůh stvořil člověka ke svému vlastnímu obrazu a podobě, s nimiž je spojení možné.

Skutečnost, že božská láska neustále usiluje o spojení, vyplývá i z Pánových slov, že si přeje být s lidmi jedno, On v nich a oni v Něm, a chce, aby v nich byla Boží láska (Jan 17,21-23.26).

Třetí podstata Boží lásky, kterou je činit druhé šťastnými ze sebe, je vyjádřena věčným životem, kterým je blaženost, zdar a štěstí bez konce, jež Bůh dává těm, kteří do sebe přijímají Jeho lásku. Jelikož Bůh je láska sama, je také blaženost sama; a protože každá láska ze sebe vyzařuje potěšení, božská láska vyzařuje po celou věčnost tu nejvyšší blaženost, zdar a štěstí. Bůh takto ze sebe oblažuje anděly a lidi po smrti; činí tak spojením s nimi.